

آن چیزی که صرفاً حضوری باشد در یاد و خاطره نمی‌ماند.

شماره پرسش: ۲۰۶۶۳

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۶/۸/۱۴ ۰۳:۵۲:۳۴

متن پرسش

استاد عزیز سلام: همه می‌دانیم هنگام خواب نفس ما یا در اصل خود ما به عالم دیگر می‌رویم و در موقع بیداری به اذن خدا به همین عالم باز می‌گردیم، که این موضوع را با علم حضوری درک می‌کنیم، اما سوال بنده این است که نفس ما که نمی‌خواهد و همیشه بیدار است و این جسم است که خواب می‌رود، چرا با وجود بیداری نفس اما هنگام بیداری از خواب در اکثر مواقع چیزی از عالم دیگر و جاهایی که نفس بود در خاطرمان نیست، نفس که خواب نبوده، پس باید تمام خاطرات موقع خواب بدن را در عالم دیگر به یاد داشته باشیم؟ چرا به یاد نداریم؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همچنان که در کتاب «خویشتن پنهان» عرض شد آن‌چه در حافظه می‌ماند، چیزهایی است که به صورت علم حصولی و با اراده‌های جزئی ما انجام می‌شود، وگرنه چه در حالت بیداری و چه در حالت خواب، آن چیزی که صرفاً حضوری باشد در یاد و خاطره نمی‌ماند. آری! تنها انسان به جهت جنبه‌ی وجودی‌اش احساسی نسبت به آن امر در خود دارد. موفق باشید